

4050

Piepjong of al wat ouder?

*Oma worden blijft een
heel bijzonder gevoel*

40MM

'Aan energie geen gebrek,
al was dat ook mijn valkuil'

Als **Selma van Kleef (49)** met de kinderwagen over straat liep, zag ze anderen vaak denken: 'van wie zou die baby zijn?' Van haar? Of van haar dochter? "In de supermarkt riep ik een keer: 'hier stáát oma!' Die gezichten vergeet ik nooit meer."

"Ik had natuurlijk nooit verwacht om op mijn 45ste oma te worden. Ik was nog jong, mijn kinderen waren jong, ik dacht er gewoon niet over na. Tot mijn zoon Jeffrey op zijn achttiende zijn vriendin Masje leerde kennen.

Mijn gevoel zei meteen dat het nooit lang kon duren voordat ze samen een kind zouden krijgen. Masje was bijna tien jaar ouder dan Jeffrey, had al een kind uit een eerdere relatie en hield van huisje, boompje, beestje. Eerlijk gezegd maakte ik me daar zorgen over. Jeffrey zat op voetbal, had veel vrienden met wie hij elk weekend op stap ging; hij had een heel ander leven.

Ik dacht wel eens: 'Waar begin je aan?' En dat zei ik ook wel tegen hem. Welke moeder zou die zorgen niet hebben gehad? Maar Masje is een schat. Ook met haar kon ik mijn zorgen bespreken. Nu zeg ik tegen Jeffrey: 'Wat ben ik trots op je.' Met Masjes zoon Bailey en hun dochter Merlynn vormen ze een hartstikke leuk stel."

"Masje en Jeffrey kenden elkaar drie jaar toen ze op visite kwamen om te vertellen dat ik oma werd. Dagen heb ik gejubeld, ik vond het geweldig. Ik was zo enthousiast, dat ik meteen aanbod om één dag in de week op te passen. De

maandag werd van mij en Merlynn. En op woensdag ging ik met haar naar babyzwemmen. Elke maandag was een feestdag. Samen met Bailey paste ik op Merlynn.

In het begin moest ik er wel aan wennen hoor, dat mijn zoon, nog voor hij zelf vader was, er een kind bij had. 'Wat voor avontuur ga je aan?', dacht ik.

Bailey voelde ook niet meteen echt als mijn kleinkind.

Inmiddels is dat wel anders, ik beschouw hem als eigen.

Maar dat had tijd nodig. Ook bij hem. Meestal zegt hij oma tegen me. Soms vergist hij zich en zegt Selma. Dat begrijp ik best, ook al vind ik het natuurlijk het leukste als hij me oma noemt.

Ik vind het een voordeel dat ik jong oma ben geworden. Aan energie geen gebrek. Dat was wel een valkuil. Juist doordat ik zo vol energie was, kwam ik mezelf snel tegen. Ik heb ook nog een baan van drie dagen in de week. Met het oppassen en babyzwemmen erbij was mijn week veel te vol. Aan een aantal dingen kwam ik niet meer toe. Later ben ik op maandag met Merlynn gaan zwemmen. Dat scheelde een heleboel.

Het enige nadeel vond ik de soms vervelende reacties die ik van anderen kreeg. Als ik met de kinderwagen over straat liep, mijn dochter Sara naast me, dan zag ik anderen denken: 'Van wie zal de baby zijn?' Als ik dan vertelde dat Merlynn van Jeffrey was, vroegen ze of ze gepland was.

In de supermarkt zei een vrouw: 'Kinderen zijn snel groot. Wacht maar tot je kleinkinderen hebt.' Waarop ik riep: 'hier stáát oma!' Een komische situatie, ik vergeet het nooit meer. De vervelende reacties heb ik geleerd naast me neer te leggen. Mensen die ons goed kennen weten hoe het zit en hoe gelukkig we zijn."

A

50MM

'Mijn kleindochters kwamen op het juiste moment in mijn leven'

Toen haar eerste kleinkind werd geboren, nam **Coby Ruijters (57)** zich voor om een echte verwenoma te worden: een vaste oppasdag wilde ze niet. "Of ik het anders had gedaan als ik ouder was geweest? Dat denk ik niet. Maar reken maar dat ik een trotse oma ben."

"Na de geboorte van Anne, mijn oudste kleindochter, kreeg ik van Ilse, mijn oudste dochter, een zelfgeschreven gedicht. Dat is nu vier jaar geleden. 'Er wordt niet alleen een kind, maar ook een oma geboren', schreef ze. Ik kreeg het er koud van, zó mooi vond ik het. Ik moest even slikken."

"Mijn kleindochter Anne kwam op het juiste moment in mijn leven. Op een vervelende manier was er een einde gekomen aan een vriendschap met een vriendin die ik al meer dan 25 jaar kende. Ik zat erg in de put. De komst van Anne hielp me over die verdrietige periode heen, het was het beste medicijn. 'Yes', dacht ik, 'hier ga ik voor'. Ik vond mezelf zeker niet te jong om oma te worden, het was goed zo. Ik had mijn rimpels en grijze haren, en die had ik dik verdiend. Ik had twee kinderen gekregen en nu mocht ik van deze meid genieten. Later kwam daar Emmy bij, het tweede kind van Ingrid en haar man Frank. De meiden zijn het toetje van mijn leven. Ik werk nog wel, maar weinig. Mijn man is met pensioen. Voor onze kleindochters hebben we dus alle tijd van de

wereld. Dat was met mijn eigen kinderen wel anders. Er moest veel: op tijd het bed uit, douchen, aankleden, eten en naar school. Als mijn kleindochters komen logeren, hoeft er helemaal niets.

's Ochtends gaan we met de meiden in pyjama naar beneden en versier ik alle stukjes van Annes boterham met wat ze maar wil: hagelslag, vlokken. Ik kan me niet herinneren dat ik dat ooit voor mijn kinderen heb gedaan.

Ik ben bewust geen oppasoma, maar een verwenoma. Dat betekent niet dat ik nooit oppas, maar een vaste oppasdag heb ik niet. Ik wil er alleen voor de leuke dingen zijn. Ik ga met ze naar het zwembad, de dierentuin en wil liever niet mee-opvoeden. Maar reken maar dat ik een trotse oma ben. In mijn omgeving hoor ik dat het vaak anders gaat. Nog voor de kleinkinderen geboren zijn, wordt veel oma's al gevraagd hoe vaak ze kunnen oppassen. Ik heb het idee dat veel mensen daar geen nee op durven zeggen."

"Of ik het anders had gedaan als ik ouder was geweest? Dat denk ik niet. Op mijn gymclub kijken andere grootmoeders er nog wel eens van op dat ik er zo over denk. Maar ik zou het jammer vinden als ik met Ingrid alleen nog maar contact heb als ze Anne en Emmy komt brengen en halen. Dat is wat ik van anderen hoor. Dat ze hun eigen kinderen bijna niet meer zien en dat er voor al dat oppassen zelden een bedankje vanaf kan.

Natuurlijk had mijn dochter het fijn gevonden als ik wel vaste oppasdagen had. Toch heeft ze er begrip voor dat ik er zo over denk. Mijn kleindochters zijn mijn zonnetjes, mijn alles, en dat weet mijn dochter ook. Zo wil ik oma zijn."

60MM

'ik ben te jong om niks te ondernemen en te vereenzamen'

Oda Drost (65) staat nog volop in het leven. Ze doet vrijwilligerswerk, fietst, wandelt, borduurt en schiet haar kinderen te hulp als er even een oppas nodig is. Typerend voor haar leeftijd, denkt ze. "Als ik al die dingen niet deed, vereenzaamde ik."

"Mijn vader zei altijd: 'kinderen heb je even te leen, daarna vliegen ze uit'. En zo heb ik het ook altijd bekeken. Mijn man en ik gingen uit elkaar toen Ricardo en Vyvyan, een tweeling, drie waren. Vanaf dat moment was het mijn doel om ervoor te zorgen dat ze zich later ook zonder mij konden redden. Ik gaf ze een goede opvoeding en zorgde ervoor dat ze een opleiding konden volgen.

En ik dacht altijd: als ze groot zijn, ben ik weer aan de beurt. Mijn kinderen hebben hun leven en ik het mijne. Als ze me nodig hebben, sta ik voor ze klaar. Maar ik leg me niet vast. Ik kook één dag in de week voor mijn kleinkinderen, omdat mijn schoonzoon, die in de horeca werkt, naar zijn werk moet en mijn dochter dan net van haar werk thuiskomt. Verder pas ik alleen spontaan op, als het nodig is. Niet op vaste dagen. Ik vind het belangrijk om de dingen te kunnen doen die ik leuk vind: borduren, fietsen, wandelen. Ik doe ook vrijwilligerswerk en sta vaak klaar voor mijn broer die hulpbehoevend is.

Het heeft zeker ook met mijn leeftijd te maken. Ik vind mezelf te jong om er niet op uit te gaan, niks te ondernemen en te vereenzamen. Nu ben ik nog gezond en kan ik nog heel veel. Mijn kinderen respecteren dat. Binnenkort ga ik twee weken op vakantie. Zonder morren noteert Vyvyan dat op haar kalender en regelt iets anders voor de dagen dat ik normaalgesproken voor haar kook.

Na de geboorte van Benjamin, nu vijf jaar geleden, wist ik niet hoe snel ik naar het ziekenhuis moest gaan om hem en zijn ouders te zien. De emoties gierden door mijn lichaam. Ik denk dat dat kwam doordat juist mijn dochter was bevallen. Ik wist wat ze had moeten doorstaan om een kind op de wereld te zetten."

"Ik geniet ervan om oma te zijn. Met Benjamin heb ik een hartstikke leuke band. Als we elkaar zien komt hij altijd meteen even lekker knuffelen. Mijn kleindochter Pien is nu drie en haar zie ik helaas minder vaak. Mijn zoon is gescheiden, waardoor hij Pien ook minder ziet. Als ze bij me is, moet ze altijd even wennen en is ze wat afstandelijk. Dat is jammer. Want ik vind het juist heerlijk om met mijn kleinkinderen te spelen.

Ik ga graag mee in hun fantasie, lig dan op mijn buik op de grond of doe alsof we met de trein gaan. Dat vind ik mooi: dat ze zo weinig nodig hebben om zich te amuseren. En hun enthousiasme, hè? Ze zijn onvermoeibaar. En ik? Ik kan het nog allemaal prima aan."

A

ZOMM

'Ik was niet zo gefixeerd op het omaschap. Dat het tóch gebeurde was een hele verrassing'

Lang leek het erop dat **Joyce Stokkink (76)** nooit oma zou worden. Ze vond het prima, had geen prangende omawens. Toch was ze blij met de komst van kleindochter Robin (5). Ook al is ze nu op een leeftijd dat ze haar niet zomaar kan optillen. "Jammer, want ik zou haar graag troosten."

"Eerlijk gezegd had ik er niet meer over nagedacht dat ik oma kon worden. Mijn zoon Ivo had een druk bestaan als zelfstandig ondernemer en mijn dochter Inger was naar Italië geëmigreerd waar ze haar studie politicologie afmaakte. Ik vond dat heel goed van haar, dat ze zorgde dat ze afstudeerde."

"Ik heb een groot deel van mijn leven gewerkt, ben begonnen als bibliothecaresse en later, toen de kinderen naar school gingen, documentalist geworden. Het was de tijd waarin de vrouwenemancipatie in opkomst was. Ik stapte daar gretig in. Ik vond het belangrijk om als vrouw mijn eigen geld te verdienen. Ik wilde dat Inger dat ook zou doen. Ik denk dat ik daarom niet zo gefixeerd was op het omaschap zoals andere vrouwen, die ik soms over hun kleinkinderen hoor praten alsof ze alleen nog maar oma zijn. Uiteindelijk leek het er helemaal niet meer van te komen. Ik

had het in elk geval niet meer verwacht. Ivo reisde voor zijn werk het hele land af en had niet meteen een vaste relatie. Inger vertelde later dat ze wel kinderen had willen hebben, maar dat ze te laat was begonnen om ze nog te kunnen krijgen. Voor haar vond ik dat heel treurig."

"Het is nu vijf jaar geleden dat ik tóch nog oma werd en dat was een hele verrassing. Een leuke verrassing, ja natuurlijk. Na de geboorte van Robin zijn mijn man en ik met een grote taart naar het ziekenhuis gegaan om Robin te zien en Ivo en zijn vriendin te feliciteren.

Helaas wonen we te ver weg om de leuke dingen van onze kleindochter te kunnen meemaken. Wij wonen in Purmerend, Ivo in Amersfoort. Voor ons is dat een hele reis. Bovendien zijn Ivo en zijn vriendin nu uit elkaar. Ook daardoor zie ik Robin maar weinig.

Het duurde even voordat Robin begreep dat wij bij haar vader horen, dat we haar opa en oma zijn. De eerste twee jaar had ze er moeite mee om hier te komen. Als ze dan bleef logeren, was ze altijd even verdrietig. Ze moest echt even wennen. Op die momenten had ik haar graag even opgetild om haar te troosten. Maar ik kan haar niet zomaar oppakken, daarvoor is mijn rug te slecht.

Tegenwoordig komen Robin en Ivo samen logeren, dat maakt het allemaal een stuk vertrouwder. En als we langskomen vliegt ze nu op me af. 'Oma, oma,' roept ze dan, terwijl ze haar armen spreidt. En dan weet ik: Het zit wel goed."